

I lunden gröna.

Fort.

I lun-den grö-na gå flec-kor skö-na Att ploc-ka blom-mor ut -- i de'

mf

This system contains the first line of the song. It features a vocal line in treble clef with a key signature of two sharps (D major) and a 6/8 time signature. The lyrics are: "I lun-den grö-na gå flec-kor skö-na Att ploc-ka blom-mor ut -- i de'". Below the vocal line is a piano accompaniment consisting of a right-hand part in treble clef and a left-hand part in bass clef. The piano part begins with a dynamic marking of *mf* (mezzo-forte).

grö-na, De sko-la ploc-ka dem, de sko-la bin-da dem, de sko--la

This system contains the second line of the song. The vocal line continues with the lyrics: "grö-na, De sko-la ploc-ka dem, de sko-la bin-da dem, de sko--la". The piano accompaniment continues with the same instrumental texture as the first system.

kal-la dem för-gät ej mig. Sing-du, sing-du fal-le-rej, sing-du, sing-

f

This system contains the third line of the song. The vocal line continues with the lyrics: "kal-la dem för-gät ej mig. Sing-du, sing-du fal-le-rej, sing-du, sing-". The piano accompaniment continues, with a dynamic marking of *f* (forte) appearing in the right-hand part.

du fal--le--rej, De sko-la kal--la dem för--gät ej mig.

This system contains the final line of the song. The vocal line concludes with the lyrics: "du fal--le--rej, De sko-la kal--la dem för--gät ej mig.". The piano accompaniment concludes with the same instrumental texture as the previous systems.

I lunden gröna gå flecker sköna
Att plocka blommor uti de' gröna.
De skola plocka dem,
De skola binda dem,
De skola kalla dem förgät ej mig.
Singdu, singdu, fallerej,
Singdu, singdu, fallerej,
De skola kalla dem förgät ej mig.

På hafvets bölja ja' mig befinner,
Och oskuldsblomman uppå kinden brinner.
Å himlens stjärnor de skola lysa,
Å fridens englar omfamna mig.
Singdu, singdu, fallerej,
Singdu, singdu, fallerej,
Å fridens englar omfamna mig.

Å när du friar, så var försiktig,
Å när du skrifver, så var uppriktig,
Å när du reser, så glöm ej bort mig,
Som förr har varit din utvalda vän.
Singdu, singdu, fallerej,
Singdu, singdu, fallerej,
Som förr har varit din utvalda vän.

Haf tack för kössen du onga tärna,
Du ä' så onger å ja' vell så gerna,
Ja' vell så gerna med dig trolofvas,
Å ja' vell vara för evigt din.
Singdu, singdu, fallerej,
Singdu, singdu, fallerej,
Å ja' vell vara för evigt din.

Hvar gång jag skådar din ögon klara,
Så blir jag fångslad uti din snara,
Men får på jorden jag dig ej ega,
Ej plats i världen mer fins för mig.
Singdu, singdu, fallerej,
Singdu, singdu, fallerej,
Ej plats i världen mer fins för mig.

I lunden gröna gå gossar sköna
Att möta fleckor uti de' gröna.
De skola smeka, de skola leka,
De skola hvila i hvarandras famn.
Singdu, singdu, fallerej,
Singdu, singdu, fallerej,
De skola hvila i hvarandras famn.

Rosendal.

Måttligt fort.

Ro - sen - dal han seg - lar till det främ - man - de lann, Då be - der han sin

fic - ka va - - ra tro - gen som ett lamm Un - der ti - - - den.

rit.

p rit.

Rosendal, han seglar till det främmande
lann, :,:
Då beder han sin flicka vara trogen som
ett lamm
Under tiden. :,:

När Rosendal var bortrest, kom där en annan
vän, :,:
Han ville med jungfrun trolofva sig, trolofva
sig igen
Under tiden. :,:

Jag har min vän på böljorna, han kommer
snart igen :,:
Å honom har jag lofvat att bli hans trogna
vän
Under tiden. :,:

Har du din vän på böljorna, tänk aldrig mer
på den :,:
För han har varit falsker och svikit har sin vän
Under tiden.

Ja, har han varit falsker och svikit har
sin vän :,:
Nog får han sin belöning af Gud i Himmelen
Under tiden.

De lagade hennes bröllop i dagarne fem :,:
Men inte ville bruden med sin brudgum
gå i säng
Under tiden.

De lagade hennes bröllop i dagarne tolf :,:
Å bruden fick de taga å släpa'na med våld
Under tiden.

Å skeppet kasta' ankare, sjöfolket steg i
lann, :,:
Å fästemen å fästemen de tog hvarann i famn
Under tiden. :,:

Ja, hälsa nu min broder å så min fästeman :,:
Att nu så får han gifta sej, ta bruden hvar
han kan
Under tiden. :,:

Haf tack mitt hjärtas flicka för din upp-
riktighet, :,:
För dig så har jag seglat sju tusen milars väg
Under tiden. :,:

Å flickan hon somnade i Rosendals famn :,:
Så att hon inte vaknade förrän i Engelann
Under tiden. :,:

Alundavisan.

Fort.

Gos - sen min bor i A - - lun - da by A - lo, A - lun - da, A - lun - da by!

Ö - gon har han blå som him - lens kla - - ra sky, A - lun - da, lun - da, A - lo.

Gossen min bor i Alunda by
Alo — Alunda, Alundalej!
Ögon har han blå som himlens klara sky,
Alunda — lunda Alo.

Går med sin lia lätt som en vind,
Alo — Alunda, Alundalej!
Litet bränd af sol'n, men frisk och röd om kind,
Alunda — lunda Alo.

Går han i dansen — sedig och blyg,
Alo — Alunda, Alundalej!
Ser han på en flicka, sker det just i smyg,
Alunda — lunda Alo.

Pingstdag om kvällen kom han till mig,
Alo — Alunda, Alundalej!
Flicka lilla hör, hvad jag vill säga dig,
Alunda — lunda Alo.

»Flicka, min flicka, älskar du mig?
Åh nej — Alunda, Alundalej!»
»Du får nog en annan, tag din korg och tig,
Alunda — lunda Alo.»

Kom så till mig om midsommarkväll,
Alo — Alunda, Alundalej!
Gick med mig i dansen lättlig och snäll,
Alunda — lunda Alo.

Flickor, bara tyst, men tillstå jag vill,
Alo — Alunda, Alundalej!
Hur det var, en kyss den krångla' han sig till,
Alunda — lunda Alo.

»Flicka, han sade, skall jag dö af sorg?
Åh nej — Alunda, Alundalej!»
»Här har du min hand, jag tar igen min korg.»
Alunda — lunda Alo.

BERÄTTELSER

Ringningen.

Ja' s'a prata om en hikstoria, som hände me i min ungdom. — Om ho' ä' sannfär'i? Jo, ja' säjer sôm käringa sa': »svärja på'et kan ja', men slô va' om'et, det aktar ja' mej för.

Det var lä för en cirka omkring en 25 eller 30 år se'n, me'n ja' var så grömt stärker. Jaja, ja' ä' nog inte så sloker å tas med än i denna da'n, s'a ja' sä' Er. För i röggatag så lägger ja' då hvarenda kutte i söckna, utom nämnamannen i Broelt förstås, för han ä' ju så grömt tjocker, så hönöm kan en inte få tag om. Och är det så, att det s'a va' fingerkrok, så vill ja' se den i syna, sôm kan dra öpp me.

Jo, si det var på det viset, att undantagsgubben i Sönra va' dö'er, och vi skulle opp å ringa för honom, sôm rätt och kristligt var. Men det var på senhösten å smarja hade bekat på klockaxlarne, så pöjkana stod der å stöna å fnös å röckte å dro, men det var ljuj, att de fick storklocka ur fläcken. Der var Pettera Pera Petter å Svenna Svenna Svente å Tusen-Johans Kalle å kusin min, Josop, döfvebonicken I vet, å ett par te, sôm ja' nu inte mins hocka de va'. Och de streta å drog, men klocka rörde se inte ett kofärn. Då steg ja' fram å sa': undan mer er svinfötter, sa' ja'. Och ja' spotta i näfvarne å röckte te allt hvad ja' orkade, å inom ett huj så hade ja' klocka oppe, så hon sto' som ett tändt ljus. Och hade ja' nu bara fått va' i fre', så hade nog alltihop gått bra, men så köm kusin min, döfvebonicken, det eländiga nötet — han s'ulle hjälpa me han, bevars — och hur han fumla, det vet inte ja', men hur det än bar te, så knöla han te me i röggen med sin tjocke dumme skalle, så ja' for på knä. Och just i det-samma så kömmer storklocka å dänger te me i själfva ekipaget, skam te sä'anes, å vystade me ut igönom torngluggen, så ja' visste ingenting om, förrän ja' sväfvade alledeles sôm en slaghök där ute i lufta.

Om ja' inte slog ihjäl me? Nej, inte den gången åtminstone, men den som ja' har å tacka för lifvet, henne glömmet ja' då all'ri, om ja' än s'ulle bli så gammel som själfve Metusalem. Jo, si det var på det viset, att klockarns lilla hvitbroki'a ko gick där på andra si'a ringmuren å mumsa och åt, det beskedliga kräket, just söm ja' kömmer nerdansan'es från hemmelens höjd. Och ja' köm så gödt söm grensle öfver röggen på koskrapa å det med en fart, så det sa' »skvack» i bå me å koa. Hur ondt det gjor'e i me, det kan ja' inte tala om; ja' töckte rakt, att det var söm en jordbäfnig. Å koa hon trodde visst, att det var den store kometen, söm köm, för ho' la' i väg med mej med skaftet i skya söm en åskastråle, å där satt ja' och red utan att veta te me för resten söm en köning Dunrapart eller en aen Karl Johan. Och när vi köm te prostens potatislann, så ble ho' alldeles viller å kasta öpp med bakvagnen, så ja' for hufvudstupa in bland potaterna. Och där förlorade ja' vetet, d. v. s. så att jag svevlade.

Och är det inte märkvärdi't, att ja' inte to' den minste ska'e utå den där flökta. Jag kände me förstås doktit oppskakader å va' liksom sönnerbröten i hele kroppen en tid bortåt. Men vet I, nu efteråt när ja' tänker på'et, så kan ja' inte aent än skratta, för me'n ja' lå' der i potatisåkern liksom i dödsens käftar, så va' ja' om me ändå, å det får en smålänning alltid löf te å va' för resten, för ja' hade skrapat te me en hel hop potater, å när ja' vaknade te lif igen å fick tebaka sansen, så hade ja' e' doktier potata i den ena näfven å e' liten potata i den an're näfven.

När Stina-Lisa hade tandvärk.

Dä va' ett rent elände derhemma för en två'l tre år se'n, då Stina-Lisa hade den förskräckeli'e tannavärken. Pinades gjorde hon grufveli't, dä ä' säkert. Men hva' tror I ja' gjorde då? Allting va' i olag åt'na, å ho' bara påstog, att ja' va' otjänlier te å bo i lag mä'na. Dä gjor'e me möe ondt om'na, men dä va i alla fall dä sannaste hon kunne sä', för ja kan inte neka te, att inte ja' för min del töckte persist däsamma hva' henne anbelanganes, vell sä.

Vi försökte allt möjeli't förstår se, men ingenting hjälpte. Te en början köpte ja' ett helt dösen voltakors å hängde på'na fram å bak, så ho' så' ut actierat som en armeral. Dä hjälpte förstår se inte ett vetante vars. Å då la'e ja' e' bekhätta på hufvet å halsen på'na, för bek dä ä' just dä som drar, som I vet. Ja' tänkte dä sulle dra ondska ur krummelunsen på'na. Men all illakhet som beket drog opp, så vände den se mot me. Dä va inte så lite' utå' den vara, kan I begripa, för skinnet geck sönnar å hårtesta lossna mä rötterna å öfverallt, der beket hade legat på, såg ho' ut som om ho' hade haft skoskaf

Så hade ja' ingenting aent å ta' te än ja' börja på te å trolla dä lella ja' begrep å vesste. Ja' brände å krut unner näsa på'na å stöpte bly öfver huf'vet på'na. Ja, ja' trädde te å mä en röhet järntenn emellan tännerna på'na å derte läste ja' e' bön tre gånger baklänges. Men alltihop dä därna gjor'e inte ett kofärn.

Jaså, tänkte ja', då får vi väl ta te å doktorera ett grännane för hva' som anbelangar beträffenheta mä sjukdomar hos bå folk å fä, så ä' ja' inte så värst bortkommen, så att ja' smorde ihop lite ampramosis utå räfister å höfvelsträck å orsten å kademumma å förtisken. Men dä bekom'na inte ett grännane, anbelanganes värken, te sä'anes, för ho' bara sputta' å fräste å ble' allt illackare å illackare mot me.

Så så, tänkte ja', här ä ingenting aent å göra än te å få tannarackarn utdra'en, så ja' la'e i väg efter Schvente i Skarselt — han kan dra ut dom, som I vet, om de te å mä har rötter som bena på gamla skomakarestolar — å han hängde redskapslåda på axla å så ga' vi oss i väg hem te mett gnällspäll, den stackarn.

Men si, dä va lögn te å få Stina-Lisa te å gapa så pass, så han kunne få in hoftånga. Ve anra tellfällen, om dä s'ulle gälla te å stoppa in korf å palt å hvettebullar å tocket, ja', eller te å lexa på me nåengång, när ja' gjort'na emot, ja, då har ho inga dåli'er sprecka i trynet, men den gången va' dä' ogörli't. I sa' för-

stås inte inbilla er, att Schvante ble' könfyser för en tocken baggatelj. Nä, ett långt stöcke derifrå. Han smusslade te ene i pennasyl å se'n gjor'e han nönna abravinker åt me, tess ja' kom unnerfunn mä hans kvecka mening.

Ja' stälde me bakom Stina-Lisa, ja', för te å hålla i hufve't på'na, å när Schvante va' färi mä tånga, så blinka han ett slag åt me' å ja' rände in sylen så långer han va lite neranför rögggen på'na. Men i dä'samma skrek Stina-Lisa te ett hojane å gapade, så att en kunne ha kört in mä bå' hästar å vagn. Å Schvante va' inte den, söm försinka se mä tånga inte, för inna ja' veste or'et å, så hade han tanna ute, å dä geck så behändi't, så ho' to mä se två kamrater i samma paschas.

— Dä va' allt svenske klämnen i dä taget, sa' Schvante te me.

Stina-Lisa schvemlade förstår se, men när ja' hållt öfver'na ett par skoper vatten, så köm ho' se igen å sa':

— Dä va' me en fuling te å ha långa rötter. Ja' tror de räckte hallvägs te hasena på me.

— Jojo, dä va' te å känna, när ho ryckte se lös, tötte Schvante.

Så velle ho' si tanna, men då sa' Schvante, att dä s'ulle ho' inte bry se mä, för om ho' köm te å titta på åbåket så s'ulle ho' bli ihjälskrämder. Dä va' kräfte å longsot å kolera å alla möjeli'a åkommer kring rötterna på'na, sa han.

— Då ä' dä inte te å unra på, att dä ble' ett så förgrömmadt hål efter otäcka, sa' Stina-Lisa. Dä ä' rakt som e' jorpärnagrop i munnen på me, tötte ho.

Så när ja' langa fram pungen å s'ulle fräja, hva' ja' va' sköldi' Schvente, så drog han te mä en tolfskelling. Dä va' hans pris e' gång för alla, sa' han, å dä kan en då inte säja ä' hutfullt, särskelt när en tänker på, att han snodde ut två stycken aldeles gratis.

När Basebäckarne skulle plantera sill.

Det var en gång en basebäckare, sôm s'ulle fära te skogen. Och det var så kallt denderinge marnen, så han ble rakt valen om näfvarne, kan veta, så han va' tvongen te å stöppa dom i tröjelommorne. Och så la' han tömmen öfver nacken. Men när det hade vatt en tjyng, så ble' köa le'a ve sin verld och barja' på te å besa. Och de ryckte te, så hu'et for å' basebäckarn.

Lite' efter så kömmer drängen föran'es, för han s'ulle te skogen han mä. Men när han feck se husbond legga der utan hu'e, så unrade han, hur det hade gått te, men hur han letade, så kunne han inte hetta hu'et. Ja, då tänkte han te slut. Kanske husbond inte hade nöet hu'e mä se, när han for te skogen i da'. Och sôm han inte kunne bli slu'er på det, så var han tvongen te å fära hem å fräja, hur detderninga kunne va' fatt. Och den första han mötte, när han köm hem, så va' dä pi'a.

— Hör du Stina, så' du, om far hade nöet hu'e mä se, när han for te skogen i da'? — Nej, det vete jädan, det titta ja' inte efter, sa' ho. — Så fräjte han de an're. Han fräjte matmora. Nej då, ho hade inte beske om nöenting. Men så var der en liten gräbba med gry i och ho sa'e: Jo då, sa'e ho, det hade han vesst det, sa'e ho, för han öste teminstingen i se en farli'a hop kål, innan han ga' se hemmifrå.

Ja, då var det ingenting aent å göra än ge se å' te skogen igen å leta efter hu'et. Och när det hade vatt en stund, så hitta han'et.

Och så blef det begrafning på basebäckarn, och hele byen ble' bu'en. Och de satt der på gillet å pratade. Och der var en dokti't klöfti'er kär — Masse i Måla-skog — hönöm känner I lä för resten allihop? Han köm te å tala om, hur dyr sella blir i längden. När det då hade vatt en tjyng, så sa'e Masse:

— Hör i gött fölk, sa'e han, vet I hva', sa'e han?

— Nej, hur s'ulle vi det kunna veta? sa'e de.

— Jo', sa' Masse, vell I sôm ja', så sa' vi själfve ta å skaffa oss vår sell.

Ja, det tötte basebäckarne inte va' så galet, men si, hur det sulle kunna gå te, se det vesste de då rakt inte.

— Jo, sa'e Masse. I vet, att vi ha vårt stora byakärr. Och om vi nu to'e utå den sell, som vi har köpt å la'e i kärret, så kunne vi om två år ha vårt eget sellafeske, tötte Masse.

Ja, det var ett betydligt or', det, tötte basebäckarne, så när de köm hem, så to' de å skut ihop 7 tönner sell å kasta i kärret. Och så geck de å väntade sina två år på att sella s'ulle växa te å sen samlades de och s'ulle dra' not efter'na. Men de feck inte tag i aent än sellahu'er å sellarömper — inte e' endaste sell. Te slut så feck de fatt i en ål. — Har I sett på den le'e, sa' Masse? I sa' få se, att det är denna här ålarackarn, söm har ätit opp sella för oss. För hvecken s'ulle det ella va'? — Ja, hvecken s'ulle det ella va'? tötte de an're mä. — Och ålen var redi't feter. Och de började på te å glo så illt på en ål. Så när det hade vatt en tjyng, så sa'e Masse:

— Hör I gött folk, sa'e han, hönöm få vi löf å straffa te livvet på ett sätt, så han kommer ihöj'et i all sin ti', den matbuken.

Ja, det var de med om allihop, men si då blef det fräjjan om hvilket döds-sätt, som sulle va det värsta, kan veta. När det då hade vatt en tjyng, så sa'e Masse:

— Hör I gött folk, sa'e han, vet I hva', sa'e han?

— Nej, hur s'ulle vi det kunna veta?

— Jo, sa'e Masse, ja' har hört sä'as nöen gång i min ongdöm, att ingen dö' s'ulle va' värre än te å sänkas lefvan'e i sjön, så vell I söm ja', så dömer vi ålen te dä?

— Ja, dä ä lagom åt'en. Det är inte mer än hva' han ärligt förtjänt, den rackarn, tötte de.

Och nu feck de så brådt söm en katt, som har två tallrikar å slecka. Och det bar i väg mä dom ner te sjöen mä ålen. Men när han köm i vattnet, så barja' han på te å krombogta se, så de gjor'e basebäckarne rekti't ondt om'en. Och en utå dom höll på te å kasta se i sjöen efter ålen igen. Men så tötte de då lä, att de en gång hade dömt hönöm te dö'en, så det kunde inte hjälpas. Och när han då slingrade å' som längst utåt, så sa'e Masse:

— Åja, sa'e han, det kan en lä veta, sa'e han, att dö'en inte ä' så farli't lätt å pågå, sa'e han.

Och det var de med om allihop.

Elektris.

— **V**et I hva' elektris ä' för nåt? Jo, ja' läste nulien i ena tidning, att om en struker en katt öfver röggen, så blir det elektris, stod det. När ja' kom hem, så sa'e ja' te pojken min, Anners: »Hör du Anners, sa'e ja', du lär allt hit mä katten du, sa'e ja', för här s'a bli elektris, sa'e ja'.» Ja, pojken, han kom mä kattarackarn, han. Och ja' te å skubba å gno, det värsta ja' rådde, men det var

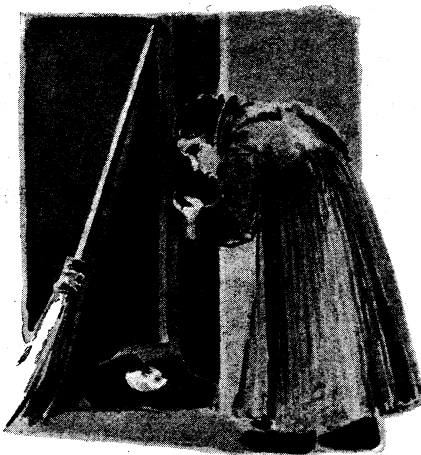
lögn, att der blef no'en elektris. Då kasta' ja' å me rocken å förskinnnet å spände katten emella' bena å te å skubba å gno, så lötampa å skinnflanka rak om'en, men det var lögn, der ble' ingen elektris. Ja, sena har ja' läst i ena tidning, att det s'a va' ångmaskin te, men det får ja' då sä' för min del, att skam s'ulle lä va' katt då läll, om en s'a strukas mä ångmaskin, för nog i helsingland gnodde ja' hönom te-räckeli't, det vet ja' det.

Hur usselt de har'et i Malmbäck.

Nog töcker vi, att vi har'et farli't usselt i våra hafradasaböjder, men det s'a ja' sä' er, att det är bara inte emot, hur de har'et i Malmbäck. — Jo, ja' har en schvåger ja', söm bor i Öggestorp. Och siste gången ja' var nere te Jönseping mä bärkalasset, så var det ja', söm helsade på svåger min, kan veta. Och han kunne tala om för me han, hur dant de har'et i Malmbäck.

— Jo, sa'e han, se så derninga ve julati'en så slör söcknabönnerna se ihop å köper en fjär'ing sell. Och den byter de se emellan. Se'n, när de s'a te å äta utå'na, så tar de å hänger opp e' sell i taket, å så tr'är de hafrakaka på tummen å daskar te sella, så det fastnar ett litet grännane på kaka, och så äter de.

På hösten, när de har slaktat fåra, så gör de korf — så'na der pettlingar te sä'anes — och den derninga korfven är så smaler som tvennatrå. Och hönöm härfvar de opp på en härfvel, söm de har på vinden. Och se'n, när de s'a te å äta utå' korfven, så härfvar de å' härfveln igen. Och det går åt jämt ett knäpp i målet, sa'e schvåger min.

Ja, det var mönna stöllaforer, han pratade om för me, men ja' tror inte, ja' ä' go' te å höga dom nu.

Jo, det var sannt. Han sa'e dä, att nöнна stora djur, det har di all'ri sitt i Malmbäck. Men så var der en gång en nämnamann, söm hade en ovanligt stor gris. Ja, han var så stor den der grisen, så hela söckna feck löf å kömma dit å blia på hönöm. Men så en vacker da' hade grisen försvunnit för nämnamannen. Och de ut

te å leta det mesta, de orkade. Men det var ljuj, att de kunne få tag i grisen. Då bö'ade nämnamannen opp hela söckna te å ut å leta efter grisen. Men så på tredje eller fjär'e da'en, så köm piga te å titta bakom svinhusdörren. Der sto' en träsko och i den hade grisen trelat ner; han var inte större kan veta. Ja, nämnamannen han ble' då så gla'er, så han bjö' hela söckna på gästabö'. Och det var så rart, så det räckte ännu mellan jul och Jönseping.

Men det värsta utå' allt så är det, när de s'a te å äta fläsk, för då bär de se te, söm om de inte vore veti'a. Då får hvar och en sin fläskasjoling. Och den binner de en simme i. Och så schwäljer de fläskabiten och så drar de opp honom igen. Och det håller de på mä, tess de blir mätta, sa'e schwäger min.

Den ärlige och lydige betjänten.

Det var en gång en harrakär, som aldrig kunde läta bli å slå på stort. Och fast det hade gått alldeles ut se' för honom, så satt kaxen i honom i alla fulla fall. Fast han knappast hade en smula i huset, så geck han ändå å skröt öfver, att han aldrig hade mindre än tre rätter mat på bordet. Och det kan ja' då hålla med honom om, för när ja' var där härom sistens, så hade han då fat och sked och vassvälling, det såg jag då, men någonting annat såg jag inte te.

Och, denderinge harren, han bara geck der å ackade se å ojade se, för att han aldrig kunde få en riktigt ärlig och lydig betjänt. Men så feck han en gång en, som var både ärlig och lydig, som I ska' få höra.

Jo, si det var på det viset, att det kom främmande till harrakärn, å då sa han te betjänten:

— Ta' hit en salvet!

— Det fins här ingen, sa' betjänten, för han var så gönoma ärli'er så.

Då tog harren betjänten med sej ut i farsta' och så sa' han till honom:

— Din dumbom der, du kunde lä begripa, att du s'ulle sagt, att han ligger i tvätten.

— Jaså; ja, nästa gång s'a ja' säja så, sa' betjänten.

Om en tjung så sa'e harren:

— Sätt fram osten!

— Osten? Han ligger i tvätten, sa'e betjänten, för han va' så gönoma lydi'er så.

— Din förhärdade stolle, kan du inte begripa, att du s'ulle ha sagt, att den har rättorna ätit opp.

— Jovisst jo. Ja, det s'a ja' allt komma ihåg till härnäst.

Så rätt hvad det var, så ropade harren te betjänten:

— Hit med en potell vin!

— Den har rättorna ätit opp, sa' betjänten, för han var så gönoma ärli'er och lydi'er så.

Men nu ble' harren så illa befängder, så han fick ut sin betjänt för tredje gången, och der gaf han honom en torfvare, så han höll på å stå på hufve', och så sa' han:

— Ä' du så illa dummer, din förjordade drummel, så att du inte kan begripa, att du s'ulle ha sagt så här: den korkade ja' så den sprack, din drummel!

— Jaså, orschäkta, det s'a ja' nog komma ihåg till härnäst, sa' betjänten.

Och nog hade harren god lust allti' te å befalla fram mer, som inte fans der i huset, men han var så illa rädder, för att hans betjänt, som var så gönoma ärli'er och lydi'er, s'ulle förjumpa se igen, så han sa' te honom:

— Säj till min hushållerska, att hon kommer in, sa' han.

— Den korkade ja', så den sprack, din drummel, sa' betjänten, för han var så gönoma ärli'er så, å lydi'er ville han va' me, kan veta.

Men efter den da'n, så ha' harrakärn bedt vår harre bevara se för betjänter, som var så gönoma ärliga och lydiga.

Han söm höll kongen mä potater.

Söm I kanske hört talas om så va' kongen nere å hälsade på landshöfdingens häromsistens. Och då råkte ja' liksom te å bli bekanter med Konglia Majestät ve det derninga tillfället.

Si ja' ä' för resten så hemmavan hos landshöfdingens, så när ja' kommer dit, så ä' ja' ackurat söm ja' vore hemma der, och det är därför s'a ja' sä' er, att ja' änna se'n han köm hit ner, har hållet hönöm mä ätepotater.

Ja' träffade lä inte kongen själfver, när han va' dernere, för ja' va' förstås inte i sta'n då, men landshöfdingens betjänt har talt om hvart evi'a ord för me; han har lä bäst re'a på'et, för han satt ju ve samma bord.

Jo, söm sagdt, kongen va' der, å då frågte landshöfdingen, ess han inte kunde få bju' på lite' medda. Jo tack, sa' kongen. Och just söm de va' i färe mä å s'ulle läsa te maten, så feck kongen se potatetatet. Och han slo' landshöfdingen på axla å sa'e:

— Hör du, hva katsingen har du fått de härninge potaterna ifrå?

— Joo, schvara' den anre, dom har ja' köpt utå fjärdingsmans Andrias i Hultet. Han har hållit me mä potater, alltse'n ja' köm hit. De kallar honom fjärdingsmans Andrias, för far hans va' fjärdingsman, annars heter han Andrias Olsson.

— Andrias Olsson i Hultet, sa' kongen då, lät me si, det måtte va' samme kär, söm har ett mål ligga'ne öppe hos me. Kära hjärtans, hönöm känner ja' möe väl. All'ri kunne ja' lä tro, när ja' kurga igönom hans doklamente, att han hade så go'a potater.

Men tänk er tocken kär i alla fall te å ha gött minne! Bara han feck höra mett namn, så köm han ihöj mett mål. Si ja' ble stämder för ett par år sen utå Jonte i Ferberg för en affärd — ja, det angår er för resten inte, hva' det va' för en affärd. Men ja' förlorte ve bå' häradsrätten och i höfrätten. Så geck ja' te kongs, å ja' tänkte söm så: det s'a lä fennas nöen smula reson hos hönöm te minstingens, när de anre abbekaterna inte förstår se på hva' lag å rätt ä'. Men all'ri kunne ja' lä tro, att ja' s'ulle få så möe mä kongen å göra.

Jo, söm sagdt va', kongen han slo' se ner ve potatetatet å satte i se hvar eveli e, å han to' inte så möe söm en bröbit te, han bara strök lite smör på dom.

— Vet du, sa'e han så te landshöfdingen, om ja' bjö'e mett röaste gull, så ä' inte ja' go' te å få e' skäppa tockna potater i Stöckhölm, sa'e han.

— Ja, så tar fjärdingsmans Andrias tre daler mer på tunna än aent folk, sa' landshöfdingen.

— Ja, de ä' de ta me tjuften vär mä, tötte kongen. Och hälsa nu fjärdingsmans Andrias frå' me, sa' han sen, att han så fort se göra låter tar å skeckar öpp en två'l tre tönner te me te Stöckhölm, sa' han. Dom s'a ja' ha te venterpotater te me å dröttninga, sa' han. De anre får äta utå dom vi har nu, men du

kan sä hönöm, att når de har trutet, så kan han få leverantera ätepotater te öss allihop, om han inte blir för dyr på varan förstås. Och hälsa'n å säg för resten, att ja' skrifver hvarken på eller skeckar tebaka hans doklamente, förrän ja' fått potaterna ifrå' hönöm.

Det va' lä klart som korfvaspa, att ja' inte lät sä' me detdera två gånger inte. Så ja' hade käringa mi' te ä sy sex stöcken sping-spångane nya pösar — det s'ulle gå e' halftunna i hvar — och ja' öste i tre tunner å la'e ändå en bra dask öfver i hvar pöse — det gör lä allti' gödt i nöra rynka, tänkte ja' — å öfverst i de ena pösen la'e ja' in nöna ra'er skrefkali't å i dom sa'e ja' Kongli Majestät, att det vesst inte bråskade mä betalninga, eftersöm vi ändå hade anra affärder oss emellan. Men si pösarne de ä', som Kongli Majestät sir, nya, å mor ä' så rädder,

att de s'a bli ihopblannade mä hans egna, så det är bäst, att han tar å skickar hem dom mä detsamma, skref ja'.

Det har lä gått ett bete, sen ja' skecka' i väg potatera, men han har lä möe å tänka på, förstås. I alla fall s'a han lä inte kunna låta bli å tänka på mett mål hvarevi'e gång, han får ögena på potatetatet, så nog kömmer han att klarera papperna åt me allti'. Och då sa' Jonte i Ferberg å hans abbekater få si, hva' det vell sä' å processa mä en, söm håller Konglig Majestät mä ätepotater.

Innehållsförteckning:

Visor.

	Sid.
1. Du Lillkyrka socken	4
2. Det var en söndagsmorgon jag klädde uppå mej	6
3. I ungdomens blomma	8
4. E' visa vill jag sjonga	10
5. Den motsträfvige brudgummen	12
6. Jag gick mej ut en sommardag	14
7. Beväringsvisa från Jössehärad	16
8. Sju år de var förgångna	18
9. Båtsman Blomberg.....	20
10. I Småland där ä' dä så gutt, gutt, gutt	22
11. Du blånande himmel och du brusande flod	24
12. Beväringsvisa från Vestmanland.....	26
13. Goddag du svenska flicka	28
14. Si godafton och godkväll	30
15. Med våta ögon ser jag	32
16. O, du stolte ungsjöman	34
17. Jungfru Considonia	36
18. I lunden gröna	38
19. Rosendal	40
20. Alundavisan.....	42

Berättelser.

1. Ringningen	47
2. När Stina-Lisa hade tandvärk.....	49
3. När Basebäckarne skulle plantera sill	52
4. Elektris	55
5. Hur usselt de har'et i Malmbäck	56
6. Den ärlige och lydige betjänten	58
7. Han som höll kongen mä potater	60

